

ви испѣѣ една и ще да видите не чини ли по-вече отъ Олоферновѣ соннетъ. Заклевамъ ся въ ко-ститъ на баща си, че тѣзи пѣсень не е стъпена отъ мене, понеже не съмъ поетъ и пѣмамъ толко остъръ умъ за да можѣ да докарамъ двѣ ритмы на края на всѣка мысль. Ето моя-та пѣсень. Тя ся отнася на Господинъ Святы-Петръ, славный вратаръ на рай-тъ, и ся основава въ тѣзи мысль че не-бе-то на милостивый Господъ принадлежи на тѣзи конто пѣѣтъ.

ЖЕПЮ, ниско на Матео

Піанъ е до ушы-тъ.

ВСИЧКЫ освѣтъ Дженаро.

Пѣсень-та! пѣсень-та!

ГУБЕТТА, пѣщъ.

Петре, рай створи
На пѣщъ кой гори
С' пѣлецъ и силенъ гласъ
Да слави можній Спасъ!

ВСИЧКЫ заедно освѣтъ Дженаро

Да слави можній Спасъ!

(Ударвагъ си чашы-тъ съ смѣхъ. Въ това врѣме ся чувать от-далечены гласове конто пѣѣтъ съ жаленъ топъ.)

ГЛАСОВЕ, на вѣнъ.

*Санктумъ етѣ террибиле поменъ ежюсъ.
Иисіумъ sapiencie тиморѣ Домини.*

ЖЕПЮ, като ся смѣ сильно.

Слушайте, господа! — Ный пѣемъ за ніеніе,
а отзавѣ-тъ пѣе вечерны.

manuscript